

בש"פ 3203/16 - פלוני נ' מדינת ישראל

פלילי - מעצרים

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "בשפ 3203/16 - פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2016(2), 3414(20/04/2016)";
{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון

בש"פ 3203/16

כבוד השופט י' עמית
פלוני

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר
שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) במ"ת
14.4.2016 מיום 7381-03-16

תאריך הישיבה: י"ב בניסן התשע"ו (20.4.2016)

בשם העורר: עו"ד עידו פורת

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

החלטה

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) במ"ת
7381-03-16 מיום 14.4.2016, בגדרה הוחלט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים
בעניינו.

1. נגד העורר ושלושה נאשמים נוספים הוגש כתב אישום המייחס להם התעללות חמורה בקטין (להלן: המתלונן). על פי כתב האישום, ארבעת הנאשמים מתגוררים בשכנות למתלונן והכירו אותו היכרות מוקדמת. בחודש ספטמבר 2015, לאחר שאחד הנאשמים הבחין במתלונן יורד מרכבו של אדם אחר, שעניו קיים יחסים אינטימיים, קשרו הנאשמים קשר לחטוף את המתלונן, להשפילו ולבצע בו עבירות מין. בסמוך לשעה 23:00, אילצו הנאשמים את המתלונן להיכנס לרכב, באיומי אקדח, ונסעו יחד עימו לשטח עפר מחוץ לעיר. הרכב היה שייך לעורר והוא זה שנהג בו. הנאשם 1 (להלן: זיאד) הורה למתלונן לשתות שתיה חריפה ולספר להם על קשריו המיניים. המתלונן סירב וזיאד איים עליו באקדח וירה מספר כדורים בסמוך לרגליו. המתלונן החל לדבר ואף חזר על משפטים שנאמרו לו, תוך שהעורר מצלם את האירוע באמצעות מצלמת הטלפון הנייד של זיאד. זיאד והנאשם 2 (להלן: מחמד) הורו למתלונן להכניס לפיו את איבר מינו של מחמד והמתלונן נאלץ לעשות זאת. זיאד הפשיט את המתלונן והעורר צילם את איבריו המוצנעים. זיאד ומחמד הורו למתלונן להחזיר לפי הטבעת שלו פיה של בקבוק, כשמחמד מצלם את המעשים. בעצת הנאשמים, הורה זיאד למתלונן להכניס את פיה הבקבוק לפיו, כאשר במהלך כל המעשים כיוון זיאד אקדח אל המתלונן. בנוסף, היכו חלק מהנאשמים את המתלונן וזיאד נטל ממנו 1,000 ש"ח במזומן. העורר וזיאד הכניסו את המתלונן בכוח לתא המטען של הרכב וכך החזירו אותו לשכונה ממנה יצאו. נאשם נוסף היכה את המתלונן ואיים עליו לבל יספר על האירוע. בתקופה שלאחר מכן, דרש זיאד מן המתלונן לשלם לו סכומי כסף, אחרת יפיץ את סרטון האירוע ברשתות חברתיות, והמתלונן שנסחט אכן שילם לו סכומי כסף שונים. במועד כלשהו במהלך חודש פברואר 2016 מי מהנאשמים הפיץ את הסרטון שחלקים ממנו פורסמו ברשתות החברתיות.

בגין מעשים אלה יוחסה לכל הנאשמים שורה של עבירות חמורות, ובין היתר חטיפה, לפי סעיף 369 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיפים 345(א)(1) ו-345(א)(2) לחוק העונשין; התעללות בקטין, לפי סעיף 368ג רישא לחוק העונשין; תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין; שוד בנסיבות מחמירות וסחיטה באיומים לפי סעיפים 402(ב) ו-428 לחוק העונשין, וכן עבירות של פגיעה בפרטיות על פי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה המשיבה לעצור את ארבעת הנאשמים עד לתום ההליכים נגדם. בדיון בפני בית המשפט המחוזי, הסכים ב"כ העורר לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, וטיעונו התמקדו בעניין חלופת המעצר. לצורך זה ביקש העורר להבחין בין מעשיו-שלו לבין מעשיהם של יתר הנאשמים, כשלטענתו, במהלך האירוע לא היה מגע בינו לבין המתלונן. בית המשפט הורה על קבלת תסקיר מעצר, בו צוין כי לעורר אין הרשעות קודמות, אך שירות המבחן העריך כי לא ניתן לשלול סיכון להתנהגות עוברת חוק בכלל ולהתנהגות מינית פוגענית בפרט. בנוסף, שירות המבחן מצא כי קיימת בעייתיות בחלופת המעצר המוצעת: המפקח הראשי היה מעורב בעבר בפלילים; היעדר היכרות מעמיקה בין העורר לבין המפקחים; קרבה בין מקום החלופה המוצעת למקום הימצאו של

המתלונן; והימצאם של קטינים במקום החלופה המוצעת. מטעמים אלה נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

בהחלטתו מיום 14.4.2016, עמד בית המשפט המחוזי על חומרת המעשים המיוחסים לנאשמים, אשר בוצעו בצוותא חדא, ללא התגרות ולאחר תכנון מוקדם. בית המשפט דחה את הטענה כי יש "לבחון בנפרד מעשיו של כל משיב ומשיב", והדגיש כי חומרת המעשים ומסוכנות הנאשמים נלמדות מן המכלול. בנוסף, עמד בית המשפט על קיומו של חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט על ידי ניסיון להשפיע על המתלונן. לבסוף, נקבע כי חלופות המעצר שהוצעו אינן מאיינות את המסוכנות הנשקפת מן הנאשמים, ואין מקום לסטות מהמלצתו השלילית של שירות המבחן. לפיכך הוחלט על מעצרם של הנאשמים, ובהם העורר, עד לתום ההליכים נגדם.

על החלטה זו נסב הערר שבפני.

3. בערר נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא הבחין בין העורר לבין הנאשמים האחרים. צוין כי העורר אינו חבר של הנאשמים האחרים והוא צעיר מהם. לטענתו הוא אף פחד מהנאשמים ו"צורף" לאירוע רק בשל היותו בעל רכב, מבלי שצפה את התפתחות האירוע. לדבריו, גם אם צילם את המעשים, הרי שהדבר נעשה לפי דרישתו של זימד, שהיה הדמות הדומיננטית באירוע ואף החזיק באקדח. עוד הודגשו גילו הצעיר של העורר, והעובדה שהוא לא פנה למתלונן במשך החודשים שחלפו מאז האירוע, ובכך קהתה המסוכנות הנשקפת ממנו וכן החשש לשיבוש הליכי משפט. העורר הוסיף כי לדידו, תסקיר המעצר שהוגש בעניינו הוא "חיובי ביותר" ועל כן ההמלצה שלא לשחררו לחלופת מעצר היא תמוהה. נטען כי גם על פי הערכת שירות המבחן, המסוכנות הנשקפת מן העורר היא ברמה נמוכה מאוד. לבסוף הלין העורר על הפגמים שמצא שירות המבחן בחלופת המעצר המוצעת, וטען כי אין בהם ממש.

4. אין צורך להכביר מילים לגבי חומרת המעשים המיוחסים לעורר ולנאשמים האחרים. לצד האלימות שהופגנה כלפי המתלונן, יש לקחת בחשבון גם את ביזויו והשפלתו, הן במהלך האירוע והן בהמשך, עם פרסום הסרטון. במעשים אלה הפגינו הנאשמים את אכזריותם ואת מסוכנותם.

לכך יש להוסיף את החשש לשיבוש הליכי משפט, באשר העורר תיאם גרסאות עם הנאשם 4 ו"תדרך" אותו לצעוק על המתלונן במהלך העימות ביניהם.

שירות המבחן לא בא בהמלצה לגבי העורר וגם תסקיר המעצר בעניינו אינו חיובי במיוחד, הגם שלא נעלם מעיני כי שירות המבחן התרשם שחווית המעצר, ההליך הפלילי והחשש מפני הצפוי לו,

מהווים גורם מרתיע ומציב גבולות מבחינתו של העורר.

5. לאור כל אלה, אני סבור כי טרם בשלה העת להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

עם זאת, בהתחשב בכך שהעורר הוא הצעיר מבין הנאשמים, בהתחשב בכך שאין לו עבר פלילי, בהתחשב בכך שחלקו בכלל המעשים המתוארים בכתב האישום קטן מזה של האחרים, ובהתחשב בכך שהמשפט עשוי להתארך – אני סבור כי עם חלוף הזמן, ראוי יהיה לשקול שוב את עניינו של העורר, וכידוע, חלוף הזמן כשלעצמו עשוי להוות שינוי נסיבות.

6. אשר על כן, ובכפוף להערה בסעיף 5 לעיל, אני דוחה את הערר.

ניתנה היום, י"ב בניסן התשע"ו (20.4.2016).

ש ו פ ט
